

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505¹

ชัยณรงค์ สิริวัฒนนานนท์²

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับโรงรับจำนำตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ และวิธีการดำเนินการโรงรับจำนำของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการอนุญาตทางปกครองให้ตั้งโรงรับจำนำและวิธีการดำเนินการโรงรับจำนำและหาแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการโรงรับจำนำของประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยอ้างอิงจากทฤษฎีหลักนิติรัฐ หลักความเสมอภาค การกระทำทางปกครอง และความสำคัญของโรงรับจำนำอันมีผลต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งเป็นสถาบันทางการเงินที่ให้ความช่วยเหลือประชาชนในด้านการเงินในทุกระดับ ประชาชนสามารถนำทรัพย์สินอันมีค่าของตนมีจำนำเป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงินได้ ต่อมาเมื่อสภาพเศรษฐกิจเกิดเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย โดยมีเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของประชาชน การดำรงชีวิตจึงเปลี่ยนไป ค่าครองชีพมีอัตราที่สูงขึ้น โรงรับจำนำจึงเป็นสถานที่ให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนทุกคน เมื่อกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการประกอบกิจการโรงรับจำนำไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง และมีข้อจำกัดที่ไม่จำเป็นและเกิดความไม่เป็นธรรมในการประกอบกิจการโรงรับจำนำ รวมถึงขั้นตอนการพิจารณาของหน่วยงานราชการที่ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ และระเบียบของกฎหมายในการพิจารณาไม่สามารถยืดหยุ่นให้แก่ผู้ประกอบการได้ จากการผู้ศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ยังมีความล้าสมัย มีข้อบกพร่อง ไม่มีความเหมาะสม และเป็นปัญหาทางกฎหมายที่ควรนำมาแก้ไขในหลายประการ ดังที่ผู้ศึกษาจะกล่าวดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งเกี่ยวกับระยะเวลาในการอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 11 กำหนดให้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำให้ใช้ได้ถึงวันที่ 31 ธันวาคมของปีที่ออกใบอนุญาตเป็นแบบเดียวกันทั้งหมด ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการได้รับอนุญาตตั้งโรงรับจำนำในระยะเวลาที่ไม่เท่ากัน เนื่องจากบางคนได้ใบอนุญาตต้นปี บางคนได้รับอนุญาตกลางปี แต่ทุกคนกลับมีระยะเวลาที่สิ้นสุดที่เท่ากัน

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์พิมพ์ใจ รื่นเริง และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สันตาสว่าง และ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ไม่ว่าผู้ประกอบการโรงรับจำนำจะเข้ามาขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำในวันใดก็ตามของปีนั้น ใบอนุญาตดังกล่าวย่อมสิ้นระยะเวลาลงในวันที่ 31 ธันวาคมของปีนั้นเช่นกันตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ จึงเกิดความไม่เป็นธรรมและความไม่เสมอภาคในการประกอบกิจการเกิดผลกระทบต่อผู้ประกอบการโรงรับจำนำที่เป็นธุรกิจพาณิชย์ที่มีผลต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศ

ประเด็นปัญหาที่สองเกี่ยวกับการต่ออายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มิได้กำหนดการต่ออายุใบอนุญาตไว้แต่อย่างใด ทำให้ผู้ประกอบการต้องยื่นคำขอตั้งโรงรับจำนำใหม่เป็นประจำทุกปี จึงเกิดความล่าช้าในการดำเนินการและเป็นการสร้างภาระโดยไม่จำเป็น หากผู้ได้รับอนุญาตยื่นคำขอในระยะเวลากระชั้นชิดกับวันสิ้นอายุใบอนุญาต ซึ่งเวลาในการพิจารณาของส่วนราชการอาจจะใช้เวลานาน หากการพิจารณายังไม่เสร็จภายในวันที่ 31 ธันวาคมของทุกปี ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถประกอบกิจการรับจำนำได้ หากฝ่าฝืนถือว่าเป็นความผิดจะต้องถูกดำเนินคดีทางอาญาฐานประกอบธุรกิจโรงรับจำนำโดยไม่ได้รับอนุญาตต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือ ปรับตั้งแต่ 2,000 ถึง 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับได้ และเมื่อสภาพเศรษฐกิจของประเทศมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว โรงรับจำนำที่เป็นธุรกิจพาณิชย์กรรมจึงต้องดำเนินการด้วยความรวดเร็วตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและสามารถให้บริการแก่ประชาชนได้อย่างต่อเนื่องได้ หากผู้ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำไม่สามารถเปิดกิจการหรือต้องหยุดกิจการชั่วคราวในระหว่างที่รอการอนุญาตตั้งโรงรับจำนำจากหน่วยงานของรัฐก็อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนและมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจอีกด้วย ดังนั้นรัฐจึงต้องไม่กระทำการลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชนหรือผู้ประกอบการ โดยไม่มีเหตุอันควร เพื่อให้เกิดความเสมอภาคและความเป็นธรรมในสังคม ไม่สร้างผลกระทบหรือสร้างภาระให้แก่ผู้ประกอบการโรงรับจำนำเกินความจำเป็น เพื่อจะเป็นการประสานผลประโยชน์ของรัฐกับประชาชนมากที่สุด

ประเด็นปัญหาที่สามเกี่ยวกับการโอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 35 กำหนดให้กรณีที่ได้รับจำนำตาย ทายาทของผู้รับจำนำที่ตายอาจยื่นคำขอเข้าเป็นผู้รับจำนำ แทนผู้รับจำนำที่ตาย ถ้าคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นว่าทายาทผู้นั้นเป็นผู้สมควรและมีคุณสมบัติตามมาตรา 9 คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำจะออกหนังสืออนุญาตให้ทายาทผู้นั้นเป็นผู้รับจำนำแทนผู้รับจำนำที่ตายก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ถือว่าทายาทผู้นั้นเป็นผู้รับจำนำตามใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำที่ได้ออกให้แก่ผู้ตายนั้น บทบัญญัติดังกล่าวให้โอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำได้เฉพาะกรณีที่ผู้ได้รับอนุญาตถึงแก่ความตายให้แก่ทายาทเท่านั้น จึงไม่อาจโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลอื่นได้ ทำให้ผู้ได้รับอนุญาตที่ขาดสภาพคล่องทางการเงินหรือมีปัจจัยอย่างอื่นเข้ามาแทรกแซง ทำให้ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ ไม่อาจขายกิจการและใบอนุญาตให้แก่บุคคลอื่นได้ โรงรับจำนำที่ได้รับอนุญาตไปแล้วอาจจะไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้และต้องปิดตัวลง ทั้งที่ผู้ได้รับอนุญาตตั้งโรงรับจำนำเดิมได้ชำระ

ค่าธรรมเนียมไปแล้ว และใบอนุญาตยังมีระยะเวลาตามกฎหมายที่สามารถประกอบกิจการโรงรับจำนำได้จนถึงวันที่ 31 ธันวาคมของปีที่จะออกใบอนุญาต ทั้งนี้ หากมีผู้สนใจจะซื้อกิจการโรงรับจำนำต่อ ก็จะต้องไปยื่นคำขอตั้งโรงรับจำนำใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นการเพิ่มภาระให้แก่ผู้ซื้อกิจการนั้น ทั้งที่สถานที่ตั้ง สภาพโรงรับจำนำเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายตามที่ผู้ประกอบการเดิมได้รับการอนุญาตไว้ ทำให้เกิดความล่าช้าและเกิดผลกระทบต่อประชาชน และผู้ประกอบการโรงรับจำนำที่เป็นสถาบันการเงินรูปแบบหนึ่งและมีผลต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ จึงเป็นการสร้างภาระและเพิ่มขั้นตอนให้แก่ผู้ซื้อกิจการโรงรับจำนำ อีกทั้งยังไม่เป็นธรรมต่อทั้งที่ผู้ซื้อกิจการที่จะต้องรับไปซึ่งสิทธิและหน้าที่ของผู้ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำและไม่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินกิจการด้านพาณิชย์ที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับข้อจำกัดในการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 18 (1) กำหนดห้ามมิให้ผู้รับจำนำ รับจำนำหรือให้ไถ่ทรัพย์สินจำนำในระหว่างเวลาตั้งแต่ 18 นาฬิกา ถึง 8 นาฬิกา ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาให้ผู้รับจำนำสามารถเปิดให้บริการกิจการได้เฉพาะเวลากลางวันเท่านั้น ผู้ประกอบธุรกิจโรงรับจำนำจึงไม่อาจให้บริการเกี่ยวกับการจำนำ ไม่ว่าจะเป็นการรับจำนำหรือการให้ไถ่ถอนทรัพย์สินจำนำ ในช่วงเวลานอกจากที่กำหนดไว้ได้ หากผู้ประกอบการโรงรับจำนำกระทำการฝ่าฝืน ก็จะมีคามผิดทางอาญา อีกทั้ง เวลาดังกล่าวไม่เพียงแต่จำกัดเวลาของผู้ประกอบธุรกิจโรงรับจำนำเท่านั้น แต่ยังมีผลไปถึงผู้จำนำหรือประชาชนที่มีความประสงค์จะนำทรัพย์สินของตนเองมาจำนำนอกเหนือจากเวลาดังกล่าวด้วย เมื่อระยะเวลาดังกล่าวไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน ค่าครองชีพสูงขึ้น การดำเนินชีวิตของประชาชนย่อมเปลี่ยนแปลงไป ประชาชนต้องทำงานล่วงเวลาหรือทำงานในวันหยุดหรือต้องหารายได้เสริม ต้องทำงานหนักมากขึ้น จึงทำให้ประชาชนไม่มีเวลาเพียงพอที่จะไปดำเนินการไถ่ทรัพย์สินจำนำหรือจำนำภายในระยะเวลาดังกล่าวได้ และเป็นการจำกัดการประกอบอาชีพของผู้ประกอบการที่กระทำการโดยสุจริต อันขัดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับระยะเวลาในการไถ่ทรัพย์สินจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 25 กำหนดระยะเวลาให้ผู้จำนำสามารถไถ่ถอนทรัพย์สินจำนำภายใน 4 เดือน นับแต่วันที่ขาดส่งดอกเบี้ย และหากไม่ทำการไถ่ถอนทรัพย์สินจำนำภายใน 30 วัน นับแต่วันประกาศ ทรัพย์สินจำนำให้หลุดเป็นของโรงรับจำนำ ซึ่งการกำหนดเวลาไถ่ถอนทรัพย์สินจำนำไว้เพียงแค่ 4 เดือน จึงเป็นระยะเวลาที่ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน ที่ส่งผลกระทบต่อรายได้ของผู้จำนำ จึงมีค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันจำนวนมาก ทำให้ผู้จำนำหรือประชาชนต้องทำงานหนักขึ้น หรืออาจต้องไปกู้ยืมเงินนอกระบบมาไถ่ทรัพย์สินจำนำอันมีคุณค่าของตนเองให้ทันภายในระยะเวลาดังกล่าว เพื่อให้ทรัพย์สินหลุดเป็นของโรงรับจำนำ โดยที่บางคนนำทรัพย์สินที่มีค่าสูงกว่าจำนวนหนี้มาจำนำ หรือนำทรัพย์สินที่มีคุณค่าทางจิตใจมาจำนำ หากไม่สามารถนำเงินมาไถ่ทรัพย์สินภายในระยะเวลาดังกล่าว ผู้จำนำต้องสูญเสียทรัพย์สินจำนำที่มีราคาสูงกว่าหนี้หรือที่มีคุณค่าทางจิตใจของตนไป

จากการที่ได้ศึกษาค้นคว้าสภาพปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับโรงรับจำนำตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ในการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำของประเทศไทย กำหนดระยะเวลาในใบอนุญาตวันอายุถึงวันที่ 31 ธันวาคม ของปีที่ยอกใบอนุญาตเท่านั้น ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมและความไม่เท่าเทียมกันขึ้นในสังคม ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเสมอภาคและเป็นธรรมของการประกอบกิจการในเชิงพาณิชย์ ควรกำหนดระยะเวลาของใบอนุญาตให้มีระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดเท่ากัน และมีระยะเวลาที่เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 11 แห่ง เป็น

“ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำให้มีอายุ 2 ปี นับแต่วันที่ออกใบอนุญาต”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการต่ออายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ไม่มีการบัญญัติถึงหลักเกณฑ์ วิธีการเกี่ยวกับการต่ออายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ทำให้ผู้ประกอบการโรงรับจำนำต้องมายื่นคำขอตั้งโรงรับจำนำใหม่ เป็นการสร้างภาระให้แก่ประชาชนเกินความจำเป็น ดังนั้น เพื่อให้การประกอบธุรกิจโรงรับจำนำสอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา กฎหมายโรงรับจำนำของประเทศไทย จึงควรกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการ ในการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกและลดภาระในการประกอบธุรกิจให้แก่ประชาชน และลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นในการดำเนินงานของส่วนราชการ ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 11/1 ในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ดังนี้

“การขอต่ออายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุด ไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะตั้งโรงรับจำนำต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ ให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนด และการดำเนินการกิจการโรงรับจำนำในระหว่างนั้น ให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการของผู้ได้รับใบอนุญาต และเมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตแล้ว ให้เสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อยละ 20 ของค่าธรรมเนียมต่ออายุใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการโอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 35 กำหนดให้มีการโอนใบอนุญาตโรงรับจำนำได้เฉพาะกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำถึงแก่ความตาย และให้ทายาทยื่นคำขอเข้าเป็นผู้รับจำนำแทนผู้ตายเท่านั้น โดยมีได้กำหนดให้โอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

แก้กันได้ จึงเป็นช่องว่างของกฎหมายในการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำที่เป็นธุรกิจเชิงพาณิชย์ที่ต้องดำเนินกิจการอย่างต่อเนื่อง เพื่อไม่เกิดผลกระทบต่อประชาชน ผู้จำนำ และระบบเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 35/1 ในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ดังนี้

“การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา 9 ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

การขอโอนใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

4. ปัญหาเกี่ยวกับข้อจำกัดในการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 18 (1) ได้กำหนดข้อจำกัด ห้ามมิให้ผู้ได้รับอนุญาตตั้งโรงรับจำนำกระทำการรับจำนำหรือให้ไถ่ทรัพย์สินจำนำในระหว่างเวลาตั้งแต่ 18 นาฬิกา ถึง 8 นาฬิกา ทำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถดำเนินกิจการโรงรับจำนำภายในระยะเวลาที่จำกัดเท่านั้น ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการประกอบอาชีพ และเมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้จำนำต้องทำงานมากขึ้น จึงไม่มีเวลาเพียงพอที่จะมาทำการจำนำ หรือ ไถ่ทรัพย์สินจำนำได้ภายในเวลาที่กำหนด เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายโรงรับจำนำของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำเปิดทำการโรงรับจำนำ ได้ตั้งแต่เวลา 07.00 นาฬิกา ถึง 21.00 นาฬิกา ดังนั้น เมื่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว รัฐควรจะไปควบคุมเพียงเท่าที่ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยในสังคมเท่านั้น ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 18 (1) เป็น

“(1) รับจำนำหรือให้ไถ่ทรัพย์สินจำนำในระหว่างเวลาตั้งแต่ 21 นาฬิกา ถึง 8 นาฬิกา”

5. ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการไถ่ทรัพย์สินจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 25 ได้กำหนดระยะเวลาไถ่ถอนทรัพย์สินจำนำภายในกำหนดเวลา 4 เดือน นับแต่วันที่ขาดส่งดอกเบี้ย และภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่โรงรับจำนำประกาศบัญชีทรัพย์สินจำนำ ย่อมก่อให้เกิดช่องว่างของกฎหมาย เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจ ไม่เหมาะสมกับยุคสมัยที่มีการเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม และปัญหาการกู้เงินนอกระบบ ดังนั้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน และไม่กระทบต่อเศรษฐกิจ สังคมและสิทธิเสรีภาพของประชาชน ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 25 เป็น

“ให้ผู้จำนำไถ่ทรัพย์สินจำนำภายใน 6 เดือน นับแต่วันจำนำ ในกรณีที่ระยะเวลาไถ่ถอนสิ้นสุดลงในวันที่โรงรับจำนำปิดทำการ ให้ทำการไถ่ถอนในวันแรกที่โรงรับจำนำเปิดให้บริการ และผู้รับจำนำจะต้องไม่เรียกเก็บดอกเบี้ยหรือค่าธรรมเนียมเพิ่มเติม

ผู้รับจำนำและผู้จำนำอาจตกลงเป็นลายลักษณ์อักษร ให้ขยายระยะเวลาไถ่ถอนออกไปได้ไม่เกิน 3 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 1 เดือน

ผู้จำนำย่อมมีสิทธิไถ่ถอนทรัพย์สินจำนำภายในระยะเวลาไถ่ถอน หากกำหนดเวลาดังกล่าวได้ล่วงพ้นไปแล้ว ให้ผู้รับจำนำทำบัญชีทรัพย์สินจำนำยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต และปิดประกาศบัญชีนั้นไว้ ณ

ที่เปิดเผย ที่โรงรับจำนำนั้น และให้บรรดาทรัพย์จำนำที่ปรากฏตามบัญชีที่ผู้รับจำนำทำขึ้นและประกาศไว้ ซึ่งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตมิได้สั่งอายัดไว้ หรือผู้จำนำมิได้ขอไถ่ภายในกำหนดเวลา 30 วันนับแต่วันประกาศ หลุดเป็นสิทธิแก่ผู้รับจำนำ ทั้งนี้ แบบและวิธีการเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

เอกสารอ้างอิง

กมลชัย รัตนสกววงศ์. **กฎหมายปกครอง**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2551.

_____. **องค์ประกอบของนิติกรรมทางปกครอง : หลักกฎหมายปกครองเยอรมัน**. กรุงเทพมหานคร:

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

กำธร กำประเสริฐ และ สุเมธ จานประดับ. **ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2540.

กิจบดี ก้องเบญจกุล. **กฎหมายรัฐธรรมนูญและสถาบันการเมือง**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2548.

เกรียงไกร เจริญนาวัฒน์. **หลักพื้นฐานกฎหมายมหาชน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน,

2558.

จิตติ ดิงศกัทธิย์. **คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 มาตรา 354 ถึง 452 ว่าด้วยมูลแห่งหนี้**.

แก้ไขเพิ่มเติม พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์. **กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จักรีราชการ

พิมพ์, 2540.

ชาญชัย แสวงศักดิ์. **คำอธิบายกฎหมายปกครอง**. พิมพ์ครั้งที่ 22. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน,

2558.